

и злотахъ птычетата, а ты днесъ и злата мене
 вьграфа. Гётнѣ пакъ вьзъхъ исписа е'ано дѣте
 да держи' кохче съ грѣздіе, и като вѣде чи
 птычетата дохождаха да каваѣтъ грѣздіето
 разгнѣви' са и рече: по добрѣ исписахъ грѣз-
 діето а не дѣдѣто, защо трѣкаше да са оу-
 плашатъ ѿ него птычетата. 12. Да не слышашъ
 сѣкиго. Полукайтъ направи два' г'апла, е'аи-
 натъ каквѣто той знааше, а дрѣгїатъ кактѣ
 мѣ всакий речеше. Като ги соверши и'знеси ги
 на е'ано. Тогачи начѣнаха сичкитѣ да са
 смѣатъ за е'аинатъ и' да хвалатъ дрѣгїатъ:
 а той и'мъ рече: тойзи дѣто го хвалите на-
 правихъ го азъ, а тойзи дѣтого корїте напра-
 вихте го вѣи, та заради това' е' такѣвзи. 13.
 Що е' Человѣкъ. Нїкокрѣвнъ Капрѣскїатъ мѣчи-
 тель оубови' філософатъ Аназѣрха който вѣше
 противникъ, неговъ и' повелѣ да го г'дѣтъ въ
 е'ана' камамна чѣтора и' да го зѣатъ. Я' фі-
 лософатъ терпѣше ѣкв и' дѣмаше: вѣи мѣчителю,
 кожата Аназѣрхова вѣишь, а не Аназѣрха. 14.
 Катаднѣвно своѣ испытванїе. Пюлагѣрскитѣ фі-
 лософы ката дѣнь, кога' си лагаха, пытаха
 сѣбе си: на кой грѣхъ са противихъ днесъ и'
 не го сторїхъ; кой лѣшавъ нравъ си оуправ-
 вихъ; Таи трѣва да стрѣва и' сѣкий челѣкъ,
 който и'ще да стѣни добаръ. 15. Добра' Гѣвксть.
 Перїклъ като оумїраше, рече на прїателытѣ си:
 радвамъ са чи нїкого не прожалїхъ прѣзъ живѣ-
 татъ си. 16. Добро' оупотребленїе на оубаѣдалото.